

El 10 d'abril jo era a Barcelona; la veritat és que anava a veure, sense massa optimisme, com se desenvolupava el referèndum sobre la independència de la nació catalana. S'hi augurava una participació del 10-12%, que ja hauria estat molt per un referèndum fet amb pocs mitjans, amb la gran majoria dels mitjans de comunicació silenciosos i en una gran ciutat considerada per tothom com un terreny molt difícil, amb una catalanitat difosa. La sorpresa ha estat majúscula fins i tot per a persones independentistes com jo. Una participació de més del 21% ha deixat tothom bocabadat. Qui diu que la gent no s'interessa per la política? Qui diu que això de la independència no és un tema d'actualitat? D'aquests 21% de participació n'hi ha hagut més d'un 90 % favorables a la independència, però en el fons això és el de menys. La pregunta que ens formulem és, a que se deu aquest èxit?

En primer lloc a un treball de terreny intens, amb contactes personals amb la gent, amb arguments econòmics i socials, i sabent-los defensar sense la demagògia tradicional dels partits polítics, perquè aquesta mobilització s'ha fet al marge de les estructures dels partits, al marge de campanyes electorals, perquè la gent no creu més en les promeses que després queden en un no res.

En segon lloc l'èxit és degut a la seriositat amb què s'ha portat el procés, aquí no hi havia lloc per a paperetes dissimulades als mitjans, ni influències de poder, ni clientelisme. Ningú tenia cap interès en enganyar-se, de fet la gent se comptava per conèixer la seva força, per expressar la seva íntima convicció. La realitat és que quedava demostrada una capacitat organitzadora impensable pels mateixos participants : han estat milers els voluntaris, posant-hi diners de la butxaca, cedint ordinadors personals, transportant equips electrònics per tenir connectats els ordinadors en ple carrer ; botigues i tallers que cedien els seus locals per fer d'oficines electorals... I tot amb una transparència total que impedia que una persona pogués votar més d'una vegada, tot portat amb un rigor que impedia fins i tot que un jove, a qui mancaven dos dies per tenir l'edat mínima de 16 anys (que és l'edat que els organitzadors s'havien imposat) pogués votar, o permetent votar els immigrants empadronats (s'ha fet propaganda en àrab, en castellà, en ordú, a més d'el català). Tot un sistema molt més

democràtic que el que impedeix votar als joves de menys de 18 anys o els immigrants a l'estat francès i l'estat espanyol.

En tercer lloc l'èxit també se troba en la claredat de la pregunta feta. Ja n'hi ha prou de preguntes ambigües : “que voleu un poc més d'autonomia, un poc més de regió, un poc més de descentralització, un poc de federalisme ? ” Clar i català : “ Independència, sí o no”. Amb els tacticismes tant de moda a Catalunya Nord “ara volem una regió, ara un departament, ara un accent catalan, ara una Perpignan la catalane”, la gent s'hi perd, i sempre sem al mateix punt o pitjor, reculem, com està passant en aquests moments a l'ajuntament de Perpinyà, al Consell General o a la Universitat.

Sigui quin sigui el resultat d'aquest referèndum al sud, en quedarà una xarxa social als pobles i als barris, una gent decidida a treballar conjuntament per la independència, al marge d'eleccions i d'interessos de partits. Un moviment que treballarà transversalment. I sobretot una gran responsabilitat política de què no se pot defraudar més de 885000 persones. Hem assistit a un dia històric. Tenim futur tant al sud com al nord, només cal saber treballar honestament.

Josep C. Serra

Barcelona Decideix s'adreça a tots...